

Kể chuyện Nỗi dẫn vật của An-đrây-ca - Văn mẫu lớp 4

Tham khảo tuyển chọn những bài văn hay chủ đề Kể lại câu chuyện Nỗi dẫn vật của An-đrây-ca dành cho học sinh lớp 4.

Đề bài: Kể lại câu chuyện Nỗi dẫn vật của An- đrây- ca bằng lời của cậu bé.

Bài văn hay nhất kể lại Nỗi dẫn vật của An-đrây-ca

Các bạn thân mến của tôi. Tôi là An-đrây-ca. Tôi xin kể với các bạn một câu chuyện của tôi mà cho mãi đến bây giờ nó vẫn cứ dẫn vật tôi, vì tôi là một kẻ có lỗi trong chuyện này.

Hồi ấy, tôi mới lên chín, sống với mẹ và ông. Ông tôi đã 96 tuổi nên rất yếu. Vào một buổi chiều nọ, ông tôi nói với mẹ tôi rằng: “Con ơi! Bố thấy khó thở lắm!”. Nghe ông tôi nói vậy, mẹ tôi liền bảo tôi đi mua thuốc cho ông uống. Tôi nhanh nhẹn đi ngay. Dọc đường tôi gặp mấy đứa bạn thân, chúng rủ tôi cùng đá bóng. Tôi nhập cuộc và say sưa chơi bóng cùng chúng bạn đến khi sức nhớ lời mẹ dặn tôi vội vàng chạy đi mua thuốc.

Các bạn biết không? Khi tôi vừa mới bước vào phòng ông nằm. Tôi thấy mẹ tôi đang gục xuống người ông khóc nức nở. Ông tôi đã qua đời. Tôi hốt hoảng, hai chân khuyu xuống. Tôi nghĩ “Chỉ vì mình mãi chơi bóng, mua thuốc về chậm mà ông chết”. Tôi òa khóc và kể hết mọi việc cho mẹ nghe. Mẹ tôi xoa đầu tôi, an ủi.

- An-đrây-ca, con không có lỗi trong chuyện này! Chẳng có thuốc nào cứu được ông cả. Ông con mất khi con vừa mới bước ra khỏi nhà.

Có thể ông tôi mất là do tuổi già sức yếu nhưng dù sao đôi với tôi, hành động mãi chơi của mình và cái chết của ông tôi, mãi làm tôi dẫn vật, ray rứt suốt đời, các bạn ạ!

Những bài văn mẫu của học sinh lớp 4 kể lại chuyện An-đrây-ca

Bài mẫu 1:

Có những lỗi lầm có thể sửa chữa, nhưng tôi đã mắc phải một lỗi lầm không bao giờ sửa được. Tôi đã mất đi người thân yêu nhất của mình. Sau đây, tôi xin kể lại câu chuyện đó để các bạn nghe và cùng rút kinh nghiệm:

Năm đó, tôi lên 9 tuổi, sống với mẹ và ông. Bố tôi đi công tác xa nên ít khi về thăm nhà được. Ông tôi 96 tuổi rồi nên ông hay ốm vặt lắm. Một buổi chiều, tôi nghe thấy ông nói với mẹ tôi:

- Bố khó thở quá!

Mẹ liền gọi tôi vào, dúm vào tay tôi tờ giấy ghi tên thuốc, nói:

Kể chuyện Nỗi dằn vặt của An-đrây-ca - Văn mẫu lớp 4

- Con chạy đi mua loại thuốc này cho mẹ. Nhanh lên con nhé!

Tôi liền nhanh nhẹn đi ngay. Đường từ nhà tôi đến hiệu thuốc không xa nhưng lại qua một sân bóng rộng. Thấy tôi, bọn bạn gọi:

- An- đrây- ca ơi, vào đây chơi với chúng tớ đi!

Biết mình là một tiền đạo giỏi và nghĩ đây là cơ hội tốt nhất để thể hiện tài năng, tôi nhận lời ngay. Chơi rất vui nên tôi quên mất lời mẹ dặn. Mãi đến khi sút bóng vào lưới, nghe bọn bạn reo hò, tôi mới sực nhớ đến ông, liền ba chân bốn cẳng chạy đi mua thuốc.

Bước vào phòng ông nằm, tôi hoảng hốt khi nhìn thấy mẹ đang khóc nức lên. Khi đó, tôi đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi xà vào lòng mẹ, khóc:

- Mẹ ơi, chỉ vì con thích chơi bóng nên đã quên lời mẹ dặn, mua thuốc về chậm mà ông mất.

Nhưng mẹ lại an ủi tôi:

- Không, con không có lỗi gì cả. Ông già và yếu lắm rồi nên không thuốc nào cứu được ông đâu. Ông đã qua đời từ khi con vừa ra khỏi nhà.

Thế nhưng tôi không nghĩ như vậy. Cả đêm đó, tôi ngồi dưới gốc cây táo trước nhà. Cây táo này được ông chăm sóc rất cẩn thận. Tôi thấy đêm đó thật tối và buồn quá. Thì ra, giờ đây, tôi đã mất đi người ông thân yêu, nghĩ vậy, tôi oà khóc.

Sau này, mãi đến khi trưởng thành, tôi vẫn luôn tự dằn vặt mình:

- Giá mình đừng mãi chơi, mua thuốc về kịp thì ông còn sống thêm được ít năm nữa. Mình còn được nghe ông kể chuyện nhiều nữa.

Câu chuyện của tôi là thế đấy. Mong các bạn đừng ai mắc phải lỗi lầm lớn như tôi để phải ân hận suốt đời.

Bài mẫu 2:

Mặc dù đã lớn khôn, nhưng lòng tôi không khỏi chua xót mỗi khi nhớ đến câu chuyện năm tôi lên 9 tuổi. Chuyện là thế này:

Khi ấy tôi sống cùng với mẹ và ông vì bố tôi mất đã lâu. Ông tôi đã 96 tuổi rồi nên rất yếu.

Một buổi chiều, khi đang chơi tha thẩn quanh giường ông, tôi bỗng nghe tiếng ông gọi mẹ: “Bố khó thở lắm!..” Mẹ liền bảo tôi đi mua thuốc còn mẹ sẽ ở lại với ông. Tôi vội

Kể chuyện Nỗi dằn vặt của An-drây-ca - Văn mẫu lớp 4

chạy đi ngay không chút chậm trễ. Nhưng dọc đường tôi gặp Rô-béc-tô, Mi-chi-a và Hen-ric đang chơi đá bóng rất vui. Đây là trò chơi mà tôi ưa thích nhất. Thấy tôi Mi-chi-a gọi:

- Này, vào đây chơi cùng bọn tớ đi.
- Nhưng tớ phải đi mua thuốc cho ông.
- Chơi một tẹo rồi đi có sao đâu. Hen-ric nói.

Nghe bạn nói có lý, tôi tặc lưỡi nhủ thầm: “Tí nữa mua cũng được”. Thế là tôi cùng hòa vào cuộc vui với các bạn. Chơi được một lúc, ngẩng đầu lên thì trời cũng nhập nhoạng tối, sực nhớ lời mẹ dặn, tôi ba chân bốn cẳng chạy đến hiệu mua thuốc rồi mang về nhà.

Bước vào phòng ông nằm, tôi hoảng hốt khi thấy mẹ đang khóc nức lên. Thì ra ông đã qua đời. Tôi òa khóc nức nở kể mọi chuyện cho mẹ nghe. Mặc dù mẹ đã hết lời an ủi tôi rằng tôi không có lỗi. Bởi ông đã mất ngay từ lúc tôi vừa ra khỏi nhà. Nhưng tôi vẫn không dứt khỏi ý nghĩ tại tôi mãi chơi, mua thuốc về chậm mà ông mất. Cả đêm đó, tôi ngồi khóc nức nở dưới gốc táo do tay ông vun trồng.

Đến tận bây giờ, tôi vẫn không thôi dằn vặt mình. Các bạn đừng như tôi kéo phải ân hận nhé.